

τὸν πλοῦτο, θάλακ, τὸν μισοῦν
αὐτοί, ποῦ τὸν στεροῦνται.

Κι' ἐγὼ δὲν ἄκουσα, κουτέ,
κανένα δυστυχιο ποτέ
κι' ἀπένταρο κασιδή.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶδα φουκαρά,
ποῦ νὰ μὴ λούζῃ τὸν παρὰ
μ' ἀδάκαπο θροισίδι.

Σκέψεις τοῦ Φωραλέου περὶ τοῦ κεφαλαίου.

Ἄς ἔρθῃ κάθε φουκαράς τὰ χρήματ' ἀπὸ ζήλια...
τὴν Ἀλεπού τὴν ἄμοιρη μὴ λημονῆς καὶ σύ...
ἐὰν εἶδε πῶς δὲν ἔθρανε νὰ πιάσῃ τὰ σταφυλίκα
εἶπε μὲ πόνο μέσα τῆς πῶς θρακαλεῖ εἶσι.

Πάψε γὰρ φτώχεια νὰ μοῦ λές... μακρὰν οἱ φωραλέει...
αὐτὰ λαλεῖ μὲ σύνεσιν ὁ Φασουλίης ὁ σός...
ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν Πινδάρον μὴ λημονῆς, ποῦ λέει
πῶς εἶναι πῶρ αἰθόμενον ὁ λάμπων ὁ χρυσός.

Ὁ πλοῦτος πάντων κύριος,
καὶ σὲ καιροῦς δυστύχους
ὅταν φαγῇ σωτήριος
θέλει Πινδάρου στίχους.

Μ' ἀπὸν τὸ κράτος εὐτυχεῖ,
κι' ἐμπρός του κάνε τοῦμαις,
κι' ὅσα τοῦ ψάλλουν οἱ φτωχοὶ
νὰ τὰ θαρρῆς ἀρλουμπαις.

Εὐφῆμει πλοῦτον λατρευτὸν,
κλαψάρ Ἰερμια,
δὲν γίνεσαι χωρὶς αὐτὸν
ἀνάρθως καμμία.

Τὸ κράτος δίχως χρήματα
πρὸς δρᾶσιν δὲν σφριγᾷ...
εὐφῆμει καθιδρώματα
πλοῦτου παραγυγιά.

Ἵμνει τὸν πλοῦτον τὸν καλὸν, χρυσοῦ τοῦ πρέπουν στίχοι...
μέσα σὲ δούλου πονηροῦ τὰ χερὰ σὰν δὲν τύχη,

τότε δὲν σῆπεται ἴσθιν γῆν,
τότε τὸν βλέπουσι βοηθῶν,
τότε τὸν βλέπουσι ἀγαθῶν
κι' ἀναγεννήσεως πηγήν.

Π. — Μ' αὐτὸν τὸν πλοῦτο σήμερα μοῦ γίνηκες ταμπουρι.
Φ. — Κι' ἄλλα γὰρ τοῦτον θὰ σοῦ πῶ καὶ σκάσε, σκυλομοῦφι.

Ὁ πλοῦτος ὁ σωτήριος,
ὁ ἄρῶν, ὁ κινητήριος,
κάθε σοφός τὸ ξέρει
πῶς ἐως σ' ἄστρα τοῦρανοῦ
καὶ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸν νοῦ
ποιητικῶς ἐξαίρει.

Ἵ' αὐτὸν τὸν πλοῦτον πρόσφερε θυσίας, μίο κάρο...
λαμπρός ὁ πλοῦτος ὁ μογῶθῶν, ὁ σώζων, ὁ παλαιῶν,
καὶ τὸν κακό τους τὸν ψυχρὸ καὶ τὸν κακό τους φλάρο
ἐκείνων, ὅπου μκίνονται κατὰ τὴν κεφαλαίων.

Μόνον μὲ τοῦτον ἐβρωστος ὁ κόσμος ἀνιθάλλει
κι' ἐυελπίει καρδοκμῶν...
ὄρατεν τὸ κεφαλαίων, ἀλλ' ἂ καὶ μὲ κεφάλι
καὶ χερὰ σὰν τὸ χιόνι.

Τοῦτον τὸν πλοῦτον, προσφιλή,
ποῦ θέλει καὶ τὸν κουρελῆ
νὰ ντύσῃ μὲ γουκαρικά.

Τοῦτον ὡς γέρας ἀρετῆς
κβένεας ἔργων ποιητῆς
τὸν τραγουδεῖ μελωδικά.

Π. — Ἀπ' ἄλα τοῦτα ποῦ μοῦ λές δὲν ἐνοώσωκα κουκουτο...

ἐγὼ κυττάω μονάξ, τὸ τρύπιο μου παπούτσι.
Φ. — Κι' ἂν τὸ κυττᾷς σὲ βεβαῖο πῶς τίποτα δὲν κάνεις,
μονάξ, Περικλέτο μου, τὸ κύτταγμά μου χάνεις.
Ποῦ ξέρεις τώρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρύπιο στιβαλέτο
ἂν ἐν ἀγνοίᾳ πλούσιος δὲν εἶσαι, Περικλέτο.

Π. — Θὰ φῆς καμμιὰ κατραπακιά γι' αὐταῖς τῆς ἀνοστει...

Φ. — Εἰς τοὺς πλούσιους ἀγριαὶς μὴ γίχνης τῆς ματιαῖς σου,
ἀλλὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ χρυσοῦ νὰ μείνης θαυμαστής
καὶ μὴ κορδόνεσαι ποτέ γιὰ σοσιαλιστής.

Λέει μὲ ψυχῆς βρασμὸ γὰρ τὸν σοσιαλισμὸ.

Φ. — Μὴν ἀκούης σκαλμαρῆς σοσιαλιστῶν συγχρόνων,
μὴ κατὰ τὸν κεφαλαίων σὲ κινῇ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τότε, ποῦχει γίνει τούτ' ἢ πλάσι τὸν κλαυθμόνων,
ἦτο τοῦτο, ποῦ καλεῖται τώρα σοσιαλισμός.

Μὴ νομίζῃς ὅτι τοῦτο
εἶναι κάποιον νεο φροῦτο.
Μὲ τὴν πάροδον τῶν χρόνων
ἔλλαξαν ἢ λέξεις μόνον.

Τίποτα δὲν εἶναι νέον... ὅλα κουτουροῦ κουβέντα...
μὴν ἀκούης αὐτὸν κι' ἐκεῖνον, ποῦναι βλάκας μὲ πατέντα,
καὶ νομίζει πῶς σὰν ῥεκτής ἀληθῶς καινοτομεῖ
ἂν τοῦ γείτονος ἀπάξῃ καμμιὰ μέρα τὸ ψομί.

Κι' ἂν καιεῖς φτωχὸς δὲν μείνῃ ἴσθιν πλανήτη, μπουνταλᾷ,
πάντα θὰ μωσοῦτ' ἐκεῖνον, ποῦχουε τὰ πῶς πολλὰ.
Μὰ κι' ἂν ὀλοι πλοῦτον ἴσθιν ἔχουν ἴσθιν τὸν πλάνο,
βεβαίωσου πῶς καὶ τότε,
ζῶντινέ μου, Δόν-Κισῶτε,
κάποιος θῶναι, ποῦ θὰ θέλῃ νάχῃ κἄτι παραπάνω.

Μὴ σοῦ γανώνουν τὸ μακρὸ μωρσοφοῖ σοροί,
σοῦ λέγω δὲ μὲ στοίγιμα πῶς ἴσθιν πλανήτη τοῦτο
μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ καταστραφῇ,
θὰ πολεμηταὶ λυσσαδῶς ἡ φτώχεια μὲ τὸν πλοῦτο,
κι' ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν θὰ βγαίνη κάθε δρᾶσις
κι' ἔτσι θὰ πᾶρ λέωντας ἡ σηχαμένη πλάσις.

Ἵμνος ἀρετῶν δρῶ Διοικητῶν.

Ὅμως σὰν χέχας μὴ κυττᾷς,
μὴ φαίνεσαι ψοφῆμι,
καὶ σήμερα Διοικητᾶς
τῆς Ἐθνικῆς εὐφῆμει.

Ἵμνος καὶ σύ, γαλιάνδρα,
ἕνα ριζοσπάστην ἄνδρα,
ἐπευφῆμισε τὸν Σπρέντ, τὸν μεγάλο καινοτόμο,
ποῦ μετὰ μακροῦς ἀγῶνας ἀνοίξε καινούριο δρᾶμα.

Γιὰ τὸν Στέφανο σταφάνι...
ἔπειτ' ἀπὸ χρόνων κόπους